

Навелъ се странникътъ да събере, онова що паднало предъ него. Взема ги-а не си върва очитъ: злато и сребро!...

Когато Панталей пътникъ се прибралъ при ратая за спане разбралъ, че ратая не билъ отъ това село. Той билъ дошелъ отъ балкана. Тукъ му дали добра заплата, защото хората били мързеливи. Едно само се оплакалъ, че господаря му билъ на кефове и не плащалъ редовно, та чакалъ да го намъри разположенъ и да си вземе хака. Щялъ да отиде на друго село. Защото тукъ всички били пияници и лъжци. Пъкъ лихваритъ били безбожни. вседе вземали лихва на грова парица за месецъ, а тука вземали по три парици. И затова всичко било въ тѣх-ни рѣде.

Панталей пътникъ оборилъ глава и дълго мислилъ върху това, що чулъ.

На другиятъ день светецътъ тръгналъ за друго село, боренъ отъ мисълъ какъ да се избавятъ тия хора.

Вечерта стига въ друго село.

Още при влизанието въ село той забелъзалъ: къщите измазани, двороветъ чисти, по улицитъ нѣма да видишь нѣкого да зяпа и се помайва.